

Pillanatok

Ez az írás már lassan két éve érlelődik bennem és most szeretném megragadni a lehetőséget, hogy mások előtt is feltárjam egyedül töltött óráim eredményét. Egy szerelmi csalódás után elkezdtem naplót vezetni. Először lelki megkönnyebbülés volt lapra vetni csalódásom fájdalmait, aztán szépen lassan megszokássá vált napjaim feljegyzése. Sosem szerettem írni, de emlékezni annál inkább. A nosztalgia okozta melankólia szerves részemmé vált. A meg nem értettség, a menekülés vágya az ismeretlenbe és a tapasztalataim megörökítése tökéletes teret kapott egy kis zöld füzetben. Ez az apró habitus hobbivá nőtte ki magát. Mostanra a kezemben tarthatom az elmúlt két évem éneinek minden verzióját. Ezek az apró szöszöszöket eddig nem leltek közönségre, mivel én sem szívesen engednék be bárkit legbelsőbb világomba. Most viszont megfogalmazódott bennem, hogy nem bánám ha néhány gondolatom publikálhatnám. Így a napokban kezembe vettem naplóm és elejétől a végéig elolvastam, mintha külső szemlélője lennék a saját életemnek. A számomra meghatározó élményeket, tapasztalatokat és gondolatokat szeretném most összegezni ebben az írásban az elmúlt két év alapos feljegyzései nyomán. Idézni kizárólag múltbeli önmagamtól szeretnék. Szeretném újra végigkísérni magam ugyanazon az úton csak most kellemes visszatekintéssel a szituációk káosza helyett. Szeretném végleg leküzdeni az idővel és annak múlásával folytatott folyamatos harcom. Szeretném ha a múlás nem fájna már, ha nem érezném lemaradva magam, vagy nem érezném, hogy kifutok az időből. Az idő múlásával néha olyan, mintha a saját emlékeim nem is velem történtek volna. Fejben szétválasztom a történést és saját magamat. A dolgok történnek és egyidőben velem, de mégsem. Ezért szeretem megörökíteni a történéseket. Amikor történik még nem tudom, hogy az lesz az a sorsdöntő pillanat ami mindent megváltoztat. Ha leírom, majd egészében visszaolvasom a sok szöszöszöket, akkor általában értelmet nyernek. Rá tudok mutatni mi volt az a pillanat ami ide vezet ehhez a jelenhez amiben élek. Kiskorom óta az idő köré építettem fel mindent. Ha valamit percre pontosan vártam elkezdtem számolni magamban. Amint tudtam naptárat olvasni, gondosan követtem minden nap múlását. Határidőket szabtam magamnak életkorokra bontva. A várakozás, a késés, a sietség minden pillanatban velem volt. Mostanra ezt felváltotta az állandó nosztalgia és ezeknek a pillanatoknak a visszasírása. Feljegyzek mindent ami segít, hogy megmaradjon egy-egy pillanatnak a benyomása. Vannak olyan oldalak amiket szüntelenül újraolvasok, hogy emlékezzek milyen érzés volt ott lenni. Vannak olyan lapok amiket rutinszerűen hajtok tovább, nehogy véletlen eszembe juttassa milyen mélybe tud taszítani a szélsőségességem. Legnagyobb magasságokból zuhanok a legnagyobb mélységekbe percek különbségével. Állandó félelmem, hogy túl későn ismerem fel a jelen szépségét. Sosem lehet elég időm. Sem magammal, sem másokkal, sem az étellel magával. Nehezen nézek szembe az elmúlással és a soha vissza nem térő dolgokkal. A múlás érzésének kusza megfogalmazása nem írja le milyen nehéz is már fiatalon megérezni. Bevezetőm összevisszasága tükrözi a fejemben levő gondolatok cikázását. A történeteken keresztüli betekintést dátumokkal ellátva szeretném bemutatni, hogy teljesen átérezhető legyen naplózásom stílusa. Most pedig megnyitom ezt a kis füzetet és vele együtt belső világom is az olvasó számára.

2024.07.02.

“Kínoz, hogy nincs jövőképem. Körülöttem mindenki szépen lassan építgeti az életét, én pedig nézem milyen értelmetlen tevékenységgel űsem el a mindennapjaimat.”

Ekkor voltam túl a középiskolám harmadik évén. Rengeteg ötlettel és motivációval érkeztem oda 15 évesen, majd az évek múlásával ez teljesen kikopott belőlem. Sokáig kitartóan zenei pályán szerettem volna maradni. Zeneszerzéssel foglalkoztam volna és Belgrádban írtam volna be az akadémiát. Kisebbségiként viszont elbizonytalanodtam, hogy képes lennék e éveket tölteni egy fővárosban egyedül, ahol senki sem beszél a környezetemben a nyelvet. Később rájöttem nem ez a számomra legmegfelelőbb pálya. Sok ötletem volt mivel foglalkozzak a jövőben, de a legfontosabb kérdésem továbbra is az maradt, hogy menni vagy maradni. Akkor lehet, hogy gondolkodás nélkül csomagoltam volna és nekivágtam volna elhagyni szülővárosom és Magyarországra költözni. Ez az ambíció valamiért csak elmúlt. Nem hajtott annyira, hogy meg is akarjam valósítani. Viszont azzal, hogy biztosan Vajdaságban maradok eléggé leszűkítettem a saját lehetőségeimet. Vagy saját anyanyelvemen tanulok és elfogadom, hogy kevés az ilyen lehetőség, vagy folytatom tanulmányaimat szerb nyelven. Akkoriban ez a döntés annyira összezavart, hogy képtelen voltam beszélni a témáról. A pályaválasztás témájával ki lehetett kergetni a világból. Pedig sosem tartottam magam bizonytalan embernek. Mindig határozott voltam a céljaimmal kapcsolatban, de ez mégis hatalmas dolognak tűnt az eddig ismertekhez képest. Leginkább akkor vettem ezt észre, amikor összeültünk a baráti körrel. Feljött témába, hogy hogyan képzeljük el a jövőnket. Mindenki komolyabbnál komolyabb és érdekesebbnél érdekesebb tervekkel állt elő. Amikor rám került a sor egyszerűen nem tudtam mit mondani és ezt kissé szégyelltem is. Úgy éreztem el vagyok késve. Itt volt három évem és következik az utolsó, de nekem még fogalmam sincs milyen irányba szeretném vinni az életem. Persze ötleteim voltak az évek során. Legnagyobb álmaimról letettem, mert lehetetlennek tartottam a megvalósításukat. Ezért nem vagyok most hangtechnikus, szabadbölcsész, műfordító vagy éppen karmester. Valamiért úgy éreztem lehetetlen, hogy pont nekem sikerüljön ezek közül bármit is megvalósítani. Végül elkezdtem halogatni. Amikor már éreztem az idő szorítását próbáltam elterelni a témáról a figyelmem. A kisebbségi kérdés továbbra sem hagyott nyugodni.

2024.09.21.

“Furcsa belegondolni, hogy vannak emberek akik itt nőttek fel, ahol én jelenleg csak utazó vagyok. Vannak akik sosem éreztek diszkriminációt a saját anyanyelvük miatt. Ettől még mégsem érzem magam annyira otthon, mint gondoltam.”

Egy iskolai utazás során fogalmazódott meg bennem ez a pár mondat. Budapestre látogattunk. Hatalmas vendégszeretettel fogadtak minket az ottaniak. Az első perctől az utolsóig minden tökéletes volt, de én mégsem éreztem otthon magam. Valami hiányzott. Máig nem tudnám megmagyarázni mit hiányoltam. Itt rájöttem mennyire részem a szülővárosom és az a sok emlék ami ideköt. Nem lennék képes határon túl élni. Ennyi év után nekivágni az ismerős ismeretlennek kész kultúrsokk lenne. Hiába próbálnék beilleszkedni, a határontúliségom biztosan meglátszana rajtam. Szóhasználatomtól a szokásaimig, nem beszélve a folyamatos honvágyról. Néha olyan érzés, hogy sehol sem lehetek otthon. Az amit otthonomnak nevezek nem az a közeg ahol szívesen élek. Az otthonom, mert megszokott. De olyan érzés, mintha nem lennék szívesen látva a saját házamban, hiába töltöttem ott életem minden percét születésemtől kezdve. Ha átlépek a határt ott csak vendég lehetek. Nem érzem a gyökereim jelenlétét. Odavágyom, de ha megérkezem csalódok és érzem, hogy nincs ott helyem. Nem beszélve a barátaimról, akiktől meg kellene válnom ha elhagyom Vajdaságot.

Ekkor még nem is sejtettem mennyi mindenkit fogok elveszíteni akikről azt hittem, hogy örökre életem részei maradnak. Így utólag sajnálom, hogy ez is visszatartott attól, hogy merjek nagyot lépni. Köztük az első szerelem rózsaszín ködje is eltűnt. Örömmel tértem haza erről az utazásról, mert örültem azoknak akik hazavártak. Még nem éreztem a múltást. Egy héttel később már arcon csapott a szerelem múlandósága.

2024.09.29.

“Nem jött el.”

Ez a három szó volt az amit képes voltam aznap hajnalban remegő kézzel leírni. Úgy éreztem nem lehet szavakba foglalni azt az émelyítően megsemmisítő érzést. Élveztem azt a bennem pezsgő várakozást. Egészen addig ameddig eljött a pillanat amit vártam és mégsem az történt amire számítottam. Vártam. Csak nem volt kire, mert nem jött el. Az, akibe minden utolsó utáni bizalmamat vettem, nem jött el. Szememmel kétségbeesetten kerestem a tömegben. Egyszerűen nem akartam elfogadni, hogy nincs jelen. Órák után már megbizonyosodtam, hogy hiába várok. Tompa volt a fejem. Zuhogó esőben sétáltam haza. Butának éreztem magam. Szégyelltem is magam. Mintha mindenki aki rám néz tudná, hogy bolondot csináltam magamból. Hittem. Ez talán mégsem olyan borzasztó dolog. Az idő megnyúlt. Másfél évet vártam arra, hogy érezzem bármilyen formáját az Ő szeretetének. Hiábavaló várakozás ért véget azon az estén. Akkor ott vártam rá még egy utolsót, hogy többet ne kelljen. Csalódtam egy utolsót benne, hogy többet ne kelljen. Eddig szerelemnek hívtam, ezután csak hamis emlékek összességének. Nem kapott már megnevezést tőlem, még a saját nevét sem.

2024.10.07.

“...viszont ha valami miatt tönkremegyek akkor azt inkább okozza a valaki iránt érzett szeretetem, mint holmi függőség, bűntudat vagy betegség. Szeretni nem szégyen.”
Ezzel a gondolattal nyugtattam magam még hetek után is. Először időpocsékolásnak ítéltam meg a hiábavaló várakozásomat. Azzal vígasztaltam magam, hogy legalább várakozásom közben szerettem. Belenyugodtam. Szükségem volt erre a csalódásra. A fájdalmat sosem tartottam rossz dolognak. Eszközként szolgál a fejlődéshez. Nem kellemes, de szükséges. Nem tudtam haragudni a dolgok alakulása miatt. Talán kissé magamra, de szerelem terén nem tudtam szigorú lenni magamhoz. Lehetséges, hogy sajnáltam is magam. Melankólikus állapotban töltöttem az elkövetkező heteimet. Az ezt követő tragédia csak tetőzte ezt az érzést.

2024.11.02.

“Csak egy egyszerű döntésen múlt, hogy ne legyek a részese bármilyen módon. És most ülök a szobámban és ugyanazt érzem, mint a tavaly májusi lövöldözéskor. Nyugtalanít, hogy sosem tudni mikor van rajtam a sor. (...) ilyen helyzetekben remeg meg az ember sorsba vetett hite. Mennyit is ér az emberi élet és ilyen események után adhatunk-e jelentőséget bárminek?”

Leszakadt a tető a vasútállomáson. Egy másodperc alatt zuhant a tömény betontömeg az arra sétáló emberekre. Tizenhárom ember vesztette életét helyszínen, azóta még két ember halt bele a sérüléseibe. Minden nap ez a tető alatt sétáltam el. Aznap mégsem mentem be. A híreket olvasva az volt az első gondolatom, hogy akár én is lehettem volna az aki örökre a romok alatt marad. Abba az egy másodperbe tellett, hogy egy egész ország élete megváltozzon. A hirtelen gyásztól senki sem tudta, hogy mekkora mozgalmat indít meg ez a

tragikus esemény. Ha aznap bemegyek végignézttem volna ahogy ártatlan életek vesznek oda a vezetőség figyelmetlensége és pénzéhsége miatt. Nem voltam ott amikor történt, de a része lettem. Mindenki a része lett. Nem velem történt, de mégis viselem magamon az esemény következményeit. Nyilván nem fizikai értelemben, de a jelenlegi aggodalmaim okozója a tragédia. Ugyanakkor új perspektívát adott az idő szemléléséről. Örökös ellenségemnek tekintetem az időt minden szempontból. Utáltam várni, szétszedett a múltás érzése, nem bírtam elviselni a határidőket. Mindig úgy éreztem, hogy el vagyok késve vagy le vagyok maradva. Aztán egy másodperc alatt változott az életem úgy, hogy jelen sem voltam a helyszínen. Hirtelen minden megállt. Nem tudott semmi sem annyit számítani, mint előtte. Minden problémám aprónak tűnt ez az esemény mellett. Tüntetések hullámja indult meg az országban, néhányon magam is voltam. Az egyetemisták sztrájkja kihatással volt a középiskolákra is. Ekkor még nem láthattam ezt előre. Hiányzik a tragédia előtti szabadságom. November elsején mit sem sejtve keltem. Éltem a megszokott mókuserékben és nem értékeltem a mindennapjaim biztonságát. Ahogy a tető leszakadt, abba az egy tragikus másodpercbe telt fel nőni és átértékelni mindent.

2024.12.20.

“Közben ámitom magam is az elveimmel. Ennek kapcsán is feljön a kérdés, hogy ki vagyok én? Aki megbújik a háttérben és várja a változást, vagy az aki tesz is valamit a helyzet változásáért. (...) a saját emlékeim nem tűnnek a sajátjaimnak. Néha nem tudom én önmagam maradtam e egyáltalán. Lehet sosem tudtam, hogy ki vagyok és most csak telik az idő a létezésemmel. Az is lehet, hogy csak most nem tudom ki vagyok és gyászolom azt a múltbeli énem aki biztos volt magában és az elveiben.”

Amint megindultak a tüntetések és egyéb mozgalmak, két táborra szakadtunk: akik támogatják az egyetemisták mozgalmát és akik ellenzik. Az egyetemisták mozgalmát abból állt, hogy blokádnak alá vonták az egyetemeiket egészen addig, ameddig ki nem töltik az elvárásaikat. Az elvárásuk annyi volt, hogy felelősségre legyenek vonva azok, akik hibásak a tragédiáért. Középiskolásként nem vonatkozott rám a mozgalom ameddig a szaktársaim el nem kezdtek iskolaidőben invitálni mindenkit nyilvános tüntetésekre. Maga a tüntetés amiről szó van csendes volt. Tiszteletünket szerettük volna kifejezni vele. Minden nap 15 percre (áldozatonként egy percre) leállítottuk iskolánknál a forgalmat és csendben emlékeztünk a történetekre és az áldozatokra. Ez egész Újvidék városában megtörténik minden pénteken forgalmas kereszteződéseken a mai napig. Egyáltalán nem tűnik nagy dolognak. Közben mégis oldalváltásra kényszerít. Ha nem követem őket és nem állok ki velük együtt az útra, akkor ellenségként néznek rám. Nem kötelező, de mégis megbújik bennük az elítélés az “aki nem velünk van, az ellenünk van” elven. Aki neutrálisnak vallja magát az esetet illetően szintén megbélyegzik. Mindig is magabiztos voltam az elveim és döntéseim kapcsán. Most mégsem tudtam okos lenni. Tudtam, hogy változásra van szükség. Nem tudtam mennyire lesz gyümölcse ennek a megmozdulásnak. Mindenki azt mondta, hogy ez nem politikai kérdés, de valahogy mégis elhangzik egy-egy pártzsidó megszólalás. Őszintén megijedtem. Eleve kisebbségként élek itt. Nem hiányzott az, hogy ha netalán egyetemi éveimig nem döntenek meg a hatalmat, akkor zsaroljon azzal, hogy részt vettem bármilyen (ellenzéki) politikai mozgalomban. Egészen idáig azt mondtam, hogy nem foglalkozom politikával. Ezután nem maradhatott így. Tisztában voltam az ország állapotával, csak nem láttam a tüntetések eredményét. Akármilyen nagy és figyelemfelkeltő volt amit az emberek csináltak, mindig minden maradt a régi. Eleve mi tévő lehettem volna? Bármennyire szívtelennek hangzik tőlem, az életnek mennie kell tovább. Megemlékezéseken kívül nem éreztem, hogy többet tehetnék. Azt éreztem, hogy ez nem az én országom, nem az én feladatom, nem releváns az

amit én gondolok a helyzetről. Viszont mégis itt élek és viselem a történetek következményeit. Végül állást is szívem szerint foglaltam. Kell a változás. Maradt bennem annyi remény, hátha jobb lesz. Részt veszek, kitartok az mellett amit gondolok és viselem a következményeit. Attól függetlenül a választás kérdése megindította bennem azt a kérdést, hogy ki is vagyok valójában. Sokat hozzátesz az összképhez az is, hogy mi az amivel nem tudok azonosulni. Az összezavarodottság ürességet keltett bennem. Az is, hogy csinálunk valamit, de annak nem látom az eredményét. Az ország harca belső harcokat indított meg bennem.

2025.01.05.

“Ilyenkor minden semmilyen. Nem kötődöm senkihez, semmihez, magamhoz sem és a jövőmhöz sem. A múltam, mintha nem velem történt volna, vagy meg sem történt volna. Emlékeim vannak, csak nem tartom őket érdemesnek arra, hogy vissza is idézzem őket. (...) Pazarlom azt ami a legértékesebb a szabadság után- az időt. Tehát ez lennék én: aki mindig vár, de maga sem tudja mit és az amit vár sosem jön el. (...) A saját bőrömben sem elég kényelmes a hely. Valami nem jó.”

Az ürességről szóló sorokat nem voltam benne biztos, hogy képes leszek szégyen és büntudat nélkül vállalni. Ha jól emlékszem tizenhat évesen szembesültem először ezzel az érzéssel. Azért van büntudatom emiatt, mert mindenem megvan amire szükségem lenne. Szüleim támogatnak pénzbőlileg és érzelmileg is, barátaimra mindig számíhattam és rengeteg rossz emberi sors tudatában egyáltalán nem lenne okom panaszkodásra. Ez szerintem egy olyan érzés amire az idősek szívesen aggatják a “mai fiatalok kitalált problémái” címkét. Abban a korban élünk ahol már nem csataterén történnek a háborúk, hanem mindenki vívja a sajátját saját magával. Hibásnak érzem magam amikor ilyen gondolataim vannak. Szidom is magam amiért nem találok értelmet semmiben. Ez egy múló állapot ami időnként előjön. Büntudatom van amiért stagnálok, mert üresnek érzek mindent. Valószínű a mindennapok bizonytalansága váltja ki ezt. Ijesztgetnek minket a globális felmelegedéstől a rossz gazdasági helyzetig mindennel. Nem csodálkozom amiért ebben a bizonytalanságban nincs bátorságunk hosszútávra tervezni. Ilyenkor csak telik az idő és terhel a pusztaság létezés. Rideggé válok. Azt gondolom, hogy más nem érti. A nihilizmus valamilyen fajtájához tudnám hasonlítani ezt az állapotot. Akkor jön elő amikor túl sok a szabadidőm, esetleg úgy érzem nincs funkcióm vagy olyat tettem ami miatt elítélem magam. Ha pedig esetleg túl sok inger ért az elmúlt időben, akkor ez képes érzelmileg kiégetni. Még mindig nem tudom az érzés megnevezését vagy eredetét. Olyan mintha körülöttem menne tovább az idő én pedig a létezéssel tölteném ki. Egy egészséges nulla, ami nem vált ki semmit. Nem rossz. Nem is jó. Minden csak van. Nincs semmi amit várhatnék. Ilyenkor még a negatív érzéseknek is örülök, mert legalább érzem magam valahogy. Az érzelmek és a realitás hiánya miatt, mintha az a rész veszett volna ki belőlem amiért az embert emberinek tekintik. Aztán csak elmúlik. Magától. Minden olyan mint a régi és aggódva olvasom vissza az általam leírt sorokat. Nem tűnik igaznak az, hogy ezeket én írtam, hogy láttam így a világot. Mérgező vagyok a visszaolvasásom miatt amiért a leírtak az elégedetlenségemet tükrözik. Közben azt sem tudom miért voltam elégedetlen. Sosem volt rá okom. Dühít, hogy nem tudom kontrollálni ezt a világnézetet. Csak rájövök, velem marad kicsit, majd magától továbbáll. Tőlem függetlenek élem meg. Ennek az ellentéte amikor úgy látom minden összefügg mindennel és mindennek oka van. Mindenért végtelen hálát érzek. Mindent és mindenkit szeretek. Ez a két állapot váltakozik külső hatásoktól függetlenül. A szélsőségeségem kivétel az életem minden területére. Egyszer azt gondolom, hogy sosem fog semmi sikerülni, aztán pedig úgy érzem enyém a világ és bármire képes vagyok.

2025.01.19.

“...át szoktam gondolni, hogy egyszer majd saját háztartást fogok vezetni. Lesz saját családom. Hazavárom majd a férjemet és a gyerekeinket. Időbelileg közelebb vagyok ehhez, mint a saját gyerekkoromhoz.”

Az oktatás már a középiskolákban is szünetelt. Hogy elüssem valamivel az időm itthon, édesanyámnak segítettem a ház körüli teendőknél. Volt időm álmodozni és elmélkedni. Egyre közelebbinek éreztem a ballagásomat. Már elmúlt újabb négy év és ősztől egy újabb korszak fog következni. Nemsokára csak pár év fog elválasztani attól, hogy nekem is saját családom legyen. Kettősnek érzem a témát. Nőként nyilván bennem is él az álom, hogy megtaláljam azt az embert akivel leélem majd az életem és családot alapítunk. Régen távolinak tűnt az ötlet. Mostmár egyre több velem egykorú vállal gyereket. Úgy nőttünk fel, hogy észre sem vettem. Annyi mindent szerettem volna átélni már ilyen idős koromra, de rengeteg mindent nem sikerült ezek közül megvalósítani. Gyerekkorom emlékei nem élnek bennem túl élénken, de amire emlékszem arra nagyon tisztán. Amikor majd gyerekeim lesznek remélem, hogy képesek lesznek velük együtt újraélni a gyerekkor varázsát, ha csak egy kis időre is ameddig nem nőnek fel ők is.

2025.02.07.

“Régen amikor kicsi voltam és lebetegedtem apával kifeküdtünk a parkettára a kályha elé. Akármennyire melegem volt nem mentem arébb, hogy kiizzadjam magamból a lázat. Apa ilyenkor csak aludt mellettem”

Nosztagiám nagy részét gyerekkori képek töltik ki. Nem történések ragadtak meg ezekből az évekből, hanem a benyomások. A fények, egy illat, az időjárás vagy maga az érzés. A hideg telek ma már nem is léteznek. Kicsiként megváltás volt bemenni a kályhával fűtött meleg házba. A kályha megváltó melege pontosan tükrözte a család békés mindennapjait. A tűz pattogó hangja, melegsárga fénye és egymás közelsége örök emlékként él bennem. Pont ilyen harmóniát szeretnék érezni mindig, mint abban az egy pillanatban amikor minden ilyen tökéletesen összeállt. A pillanat nem hordoz semmilyen történést, mégis benne van minden amit szeretnék: végtelen béke, nyugalom és az aggodalom teljes hiánya. Az idő nem létezett. Minden megállt. Örökre benne maradnék ennek az apró mozzanatnak az érzésében.

2025.03.15.

“Álltunk. Tiszteletünk jeléül, mert többet sajnos nem tehattünk. Elmerültünk a kormányváltás vihar előtti csendjében. Nem tudom mi lesz holnap. Éppúgy lehet semmi mint ahogy minden. Van bennem egy cseppnyi büntudat amiért nem megyek holnap a fővárosba, viszont ezt a saját biztonságom érdekében teszem.”

Ezen a napon azt hittük sikerül előrelépni. Mondhatnám, hogy naplóm ezen a ponton már történelmi aspektussal is rendelkezik. Évek múlva végig lehet majd követni a helyzet haladását. Még mindig szünetel az oktatás. Aggódok a továbbtanulásom miatt. Aggódok a biztonságom miatt. Aggódok, hogy sosem áll vissza minden a régibe. Az egyetlen amit tehetek, hogy megállok, ezzel megállítva az időt is arra a tizenöt percre. A tisztelet kifejezésén kívül is jól tesz. Mindehova rohanok, félek a késéstől, mindig várok valamire. Legalább az a tizenöt perc alatt arra gondolok, hogy van még remény. Mások is szeretnének

változást. Nem vagyok egyedül. A múlás pedig nem az ellenségem. Ahhoz hogy változzanak a dolgok, el kell múlnia a réginek. A múlás pedig nem jelent feledést is. Elmúlhat fájdalom mentesen is.

2025.04.07.

Az utolsó dátummal ellátott feljegyzésem idézés nélkül írom. Papír helyett kihasználom ezt az írást, hogy megörökítem a magamról alkotott összképet. Az érzelmes szerelmes időszakot a felnőttkor komolyabb dolgai követték. Sok órányi olvasás saját magamtól saját magamnak tükröt állított elém. Azt vártam, hogy írásom befejezésekor leküzdjem az idővel vívott harcom minden formáját. Reméltem, hogy megtalálom a belső üresség forrását is. Nem mondhatnám el, hogy sikerült, de biztosan közelebb kerültem önmagam megismeréséhez. Észrevettem ismétlődő sémákat, a szóhasználatom változását, felelevenítettem elfeledett történeteket és régi képeket. Végigkövettem az elmúlt két évem folyamatos változását. Kétségeimet felváltotta a dolgok milyenségének elfogadása. Legbizalmasabb világomon vezettem végig magam újból és újból.

És hogy milyen jövőt képzelek magamnak? Szerintem ezt a kérdést már nem lehet úgy feltenni, mint a régebbi időkben. A múlt utáni sóvárgásom azért egyszerűbb, mert az már megtörtént és nincs bizonytalanságom a történetekkel kapcsolatban. A távoli jövő viszont nemhogy bizonytalan, hanem már a holnapi nap is. A felgyorsult mindennapjainkban bármikor jöhet az a sorsfordító pillanat, legyen az csodálatos lehetőség vagy lesújtó katasztrófa. Gyerekként hegedűművész szerettem volna lenni. Mindössze hat év kellett hozzá, hogy rájöjjenek nem ez a nekem való pálya. Azóta befejeztem egy zenei középiskolát és most állok a pályaválasztásom küszöbén. Sosem szerettem írni. Most mégis újságírói pályára készülök. Annyi év sziklaszilárd eltökéltsége után vágok bele valami teljesen újba. Fogalmam sincs mi lesz holnap, évek vagy évtizedek múlva. A legnagyobb álmaim megvalósítását lekéstem. Hagytam, hogy belenyugodjak és megelégedjek a velem szembejövő lehetőségekkel ahelyett, hogy mertem volna kitörni és megvalósítani az ambícióimat. Néha én voltam saját magam legnagyobb gátlója. Mindig is félttem mit gondolnak majd mások. Nem merek kitűnni. Megbénít a gondolat, hogy ha valami sikert érek el, arról mások is tudni fognak. Mégjobban félek attól, hogy mások tudtára adjam a terveim és végül képtelen legyek megvalósítani őket. Szégyellném magam. Mostmár nem vágyom nagy dolgokra. Nem vágyom elismerésre vagy hírnévre. Nem kergetem az irreális lángoló szerelmet. Élvezem, hogy benneragadok a megismételhetetlen pillanatokban amelyek teljesen történés mentesek. Élvezem a pillanatnyi benyomásokat.

Konkrét terveim és kitűzött céljaim nincsenek. A pillanatnyi lehetőségekben bízom leginkább. Persze szeretném ha nem kellene nélkülöznom. Még mindig keresem azt az utat ami úgy vezet egy jobb jövőhöz, hogy közben hű maradjak önmagamhoz. Szeretném azt érezni, hogy jó helyen vagyok és szükség van a munkámra. Ennyi idősen még mindig éretlennek érzem magam a pályaválasztáshoz. Eleve elpocsékolt időnek tűnt úgy kijárni középiskolám utolsó évét, hogy tudtam nem ilyen téren fontolgatom a továbbtanulást. Újra bebizonyosodik, hogy megint várakozom. Várom ennek a korszaknak a végét és egy újabbnak a kezdetét. Remélem az új lehetőségek megindítanak majd bennem új ötleteket annak kapcsán, hogy mivel is szeretnék foglalkozni.

Biztos vagyok benne, hogy tíz év múlva az emberiség olyan modern és gyors módon fog élni, amit most el sem tudok képzelni. Attól tartok, hogy sokkal jobban fogjuk érzékelni az ellentéteket és a társadalmi különbségeket is. A modern háborúk mindenkiben egyenként fognak folyni, belső vívódásként. A magány mindenkinél állandó lesz. Sajnos elég negatív

képem van a jövőnkéről. Azt érzékelem, hogy a rengeteg impulzus és elvárás miatt képesek vagyunk nagyon fiatalon kiégni. Ha már most túl soknak ítélem meg a velem történő dolgokat és az engem érő ingereket, akkor hogyan fogom tudni elviselni a tíz évvel későbbieket? Már most ezek leírása után gyorsabban ver a szívem és elfog a szorongás. Tíz év az rengeteg idő. Annyi minden változhat körülöttünk, de az emberi természet ugyanilyen marad. Számomra kedvenc paradoxonom adja meg a megoldást a kétségeimre, ami nem más, minthogy csak befelé vezet kiút. Tapasztalatok és élmények összessége vagyok. Ha jól ismerem magam és azt ami hajt, akkor képes leszek bármilyen jövőbeli világban helyt állni. Az egyetlen cél amit biztosan ki tudok tűzni magamnak az a fejlődés. Felismerni családi és saját sémákat és azokat megtörni. Tapasztalni. Ha már a világ bizonytalan, szeretnék én biztos lenni magamban. Szeretnék felhagyni a várakozással. Szeretnék bízni a képességeimben annyira, hogy ne beszéljem le magam az álmaimról. Nem a jövő világában szeretném elképzelni magam, hanem kibékülni magammal és része lenni a világnak. Kihasználni minden képességem és bebizonyítani magamnak, hogy tíz év múlva nem egy ennyire komor világ vár ránk, mint amelyet jelenleg látok magam előtt.